

νεκτίμητος σε αξία και σε τεχνη, ελαμπε ανάμεσά τους ο αδμαντοκόλλητος σταυρός του αυτοκράτορος Καρόλου 5ου της Αυστρίας, καθώς κι' ο πολύτιμος «Μεγαλόσταυρος της Λεγεώνας της Τιμής», ο οποίος, στην αντίθετη όψη του είχε σκαλισμένη την εξής επιγραφή:

Ναπολέον ο 1ος

Αυτοκράτωρ των Γάλλων

στην Αυτού Έξοχότητα τὸν στρατάρχη

φὸν Χαμμερστάιν Βετσενρόδε, Ἀπρίλιος 1810»

Ναί, σχεδὸν ὅλα τὰ πολύτιμα κειμήλια τῆς οἰκογενείας τῶν Οὐγγρῶν πριγκήπων φὸν Χαμμερστάιν - Βετσενρόδε, ἦσαν κλεισμένα μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάκκο!

Γεμάτη ἀπὸ λαχτάρα ἡ Ἔλσα, συμμαζέψε ὅλα τὰ κοσμήματα, τᾶκανε πάλι ἕνα δέμα, καὶ τᾶκλεισε μέσα στὸν σάκκο. Ἀνέβηκε κατόπιν τρεχάτη στὸ δωμάτιό της, ντύθηκε ἀστραπιαία, καὶ κρατώντας ὕστερα τὸν πολύτιμο σάκκο, βγήκε στὸν δρόμο.

Δὲν ἄργησε νὰ θρῆ ἕνα ταξί. Μπήκε σ' αὐτὸ καὶ διέταξε τὸν σαφέρ νὰ τὴν πάη ὀλοταχῶς στὸ Λονδίνο. Στὸν δρόμο ἐσταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης. Κατεβαίνοντας, κουδούνισε ἐξαλλῆ ἀπὸ τὴν χαρὰ της τὸ τηλέφωνο κ' εἶπε στὴ λαϊδη Γκλάντυς Φαίρουαρ:

— Μυλαϊδη, θρίαμβος!... Ἀνέλπιστος θρίαμβος!... Σὲ ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ θρίσκωμαι στὸ μέγαρό σας... Περιμένετε με, σας παρακαλῶ... Κ' εἰδοποιήστε, ἐντωμεταξὺ, τὴν πριγκήπισσα φὸν Χαμμερστάιν, νάρθῃ ἀμέσως στὸ μέγαρό σας καὶ νὰ μὲ περιμένῃ!

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὕστερα στὶς λαχταρισμένες ἐπικλήσεις τῆς λαϊδης Φαίρουαρ, ἡ ὁποία ἀσυγκράτητη ἀπὸ τὴν χαρὰ της τῆς ζήτουσε περισσότερες ἐξηγήσεις, ἐκλείσε τὸ τηλέφωνο, μπήκε ξανά στὸ ταξί καὶ συνέχισε ὀλοταχῶς τὸν δρόμο της πρὸς τὸ Λονδίνο.

Ἐνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα ἔμπαινε λαχανιασμένη στὸ μέγαρο τῆς λαϊδης. Κ' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὴ γενικὴ χαρὰ καὶ συγκίνησι, ἀνοιξε τὸν σάκκο κ' ἔδωσε ἰδιοχειρῶς τὰ πολύτιμα οἰκογενειακὰ κειμήλια στὴν εὐγενῆ πριγκήπισσα Χίλδα φὸν Χαμμερστάιν Βετσενρόδε, ἡ ὁποία ἄφηνε τὰ δάκρυα τῆς εὐτυχίας της νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της ἀφθονα κ' ἐλεύθερα...

* * *

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ὀδυνηρὴ κατάπληξι τῆς κυρίας Στάσας Ἀλεξιέβνας Βοερτσάιμ, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της φέρνοντας μαζί της καὶ τὸ γιατρό: Ἀναζητώντας μάταια παντοῦ τὴν ἦσαν ἄρρωστη ὑπέρτριά της, ἀντελήθη ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ γαρταρόμπα της εἶχε ξεκλειδωθῆ κι' ὅτι ὁ πολύτιμος σάκκος εἶχε κάνει φτερά!

Ἐλαμῆ ἀπ' τὸν τρόπο ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα μισολιπόθυμη. Ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἐντωμεταξὺ κ' ἔχασκε ἀπορώντας μὲ τὰ ἀκατανόητα πού συνέβαιναν γύρω του, τὴν συνέφερε. Κι' ὅταν πειὰ ὁ γιατρός ἔφυγε, ἡ Στάσα ἔτρεξε ἀμέσως σὲ ἄλλο τηλέφωνο κ' εἰδοποίησε ἐπείγοντως τὸν σύζυγό της γιὰ ὅσα τρομαχτικὰ κι' ἀτροσδόκητα εἶχαν συμβῆ..

Τὸ σκάνδαλο, τὸ ἀνήκουστο αὐτὸ σκάνδαλο, τόμαθε ἐγλαίρων ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία. Φρόντισε ὅμως νὰ τὸ καταπνίξῃ καὶ νὰ τὸ περιορίσῃ σὲ ἐλάχιστον κύκλο ἀνωτάτων τιτλούχων τοῦ κράτους, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισήμου διπλωματικῆς ιδιότητος τοῦ ἐνόχου μπολσεβίκου...

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὅμως, ὁ ἀνεκδιήγητος αὐτὸς διπλωμάτης Ἀλέξανδρος Ἰβάνοβιτς Βοερτσάιμ, ἐτοιμάζοντας γρήγορα τὰ διαβατήριά του, ἔφυγε κατεπειγόντως κ' οἰκογενειακῶς γιὰ τὴ Μόσχα, κατόπιν κρυπτογραφικῆς τηλεγραφικῆς διαταγῆς τοῦ σοβιετικοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν!

Κανένας δὲν ἔμαθε ἀπὸ τότε, τί ἀπόγινε στὴ Μόσχα ὁ «σύντροφος» Βοερτσάιμ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τίποτα στὸν ἔρωτα δὲν εἶνε κουτὸ ἢ ἀξιογέλαστο.

* * *

Ὁ ἔρωτευμένος πού ἐλεεινολογεῖ ἕνα λογικὸ ἄνθρωπο, μοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπο πού διαβάσει παραμύθια καὶ κυροῖδεύει ἐκείνον πού διαβάσει ἱστορία.

* * *

Ὅποιος δὲν ἀγάπησε ποτέ του γυναῖκα, μισεῖ ὅλον τὸν κόσμο.

* * *

Ὁ ἔρωτος εἶνε σὰν τίς ἐπιδημικὲς ἀσθένειες. Ὅσο τὸν φοβᾶσαι καὶ τὸν ἀποφεύγεις, τόσο μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχεις νὰ προσβληθῆς ἀπ' τὸ μικρόβιό του.

* * *

Ὁ ὑμέναιος ἔρχεται ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὅπως ὁ καπνὸς ὕστερ' ἀπὸ τὴν φλόγα.

Ο ΣΕΒΝΤΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ἄχ, τωρινέ μου λογισμέ
ἂν σ' εἶχα πρῶτα νοιώσει
δὲν θ' ἄφηνα τὸν ἔρωτα
νὰ μὲ περικυκλώσῃ.

Τὸ ἄχ, τὸ θάχ, ἐφούντωσε
βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά μου
καὶ μόνη μου παρηγοριά
ἔχω τὰ θάσανά μου.

Μέσ' στὴν καρδιά μου φύτρωσε
ἕνα κλαδί τοῦ θάτου
καὶ μ' ἄφησ' ἀναστεναγμοῦς
καὶ πόνους τοῦ θανάτου.

Ἄχι καὶ τ' ἄχι μ' ἔφαε
καὶ τ' ἄχι θὰ μὲ φάη
καὶ τὸ λιγνὸ σου τὸ κορμί
στὸν Ἄδη θὲ μὰ πάη.

Ἄλερας τρῶ, τὰ ρούχα μου
κι' ὁ ἥλιος τ' ἄρματα μου
κ' ἕνας μικρούλης ἔρωτας
τρώει τὰ σωθικά μου.

Ἄντίκρου μοῦρθες κ' ἕκατοες
σὰν ἥλιος, σὰν φεγγάρι,
καὶ ρούφηξες τὸ αἷμα μου
σὰν τὸ ξερὸ σφουγγάρι.

Μὲ τὸν καιρὸ θὰ δοῦμε μείζ,
ποιὸς ἀγαπᾷ τὸν ἄλλο
ποιὸς ἐκαμένε τ' ἄλλουνοῦ,
σφάλσιμο πλιὸ μεγάλο.

Καλ' ἦταν ἡ ἀγάπη μας
μᾶχε κακὰ θεμέλια
ὡσὰν τὸ ξεροτρόχαλο
πού χτίζουν τὰ κοπέλια.

Τὰ μαῦρα σὲ πρεπιζουνε
καὶ γιάντα δὲν τὰ θάνεις,
μονὸ θαλὲς τὰ κόκκινα
καὶ θὰ μὲ κουζουλάνης :

Νὰ σὲ φιλήσω, κι' ἂν τὸ πῶ,
ἢ γλώσσα μου νὰ πέση,
κ' ἢ κεφαλή μου νὰ κοπῆ
ὀμάδι μὲ τὸ φέσι.

Θωρεῖς πῶς ἐκατάντησα
κι' ἂν μὲ φυσηξῆς πέφτω,
Ὅλα 'ν' ἀπ' τὴν ἀγάπη σου
κι' ἄλλο κακὸ δὲν ἔχω.

Δίμουρα μ' ἀγκαλιόζουσαν
καὶ ψεύτικα μ' ἐφίληες
κι' ἀναγυριστικά τονε
τὰ λόγια πού μοῦ μίληες

Ἦμουνα κράχτης πετεινός,
κ' ἔδ' ἄ στὰ γεραθιά μου
νὰ μὲ τσιμποῦν ἢ ἔρνιαες,
δὲν τὸ βαστά ἢ καρδιά μου.

Σ' ἀσκορδαλοῦς (κορυδαλός)
(ἐξώδεψα)
τὰ μπαρουτόσκαγά μου.
κ' ἔδ' ἄ θωρῶ τοὶ πέρδικες
καὶ κα. γεε' ἢ καρδιά μου.

ὦ, Ἄννη τ' ἔτι μου, Κύριε
ἀγάπη πρὸ τὴν ἔχω
ἂν κάθωμαι κι' ἂν περπατῶ
πάντα στὸ νοῦ μου σ' ἔχω.

Φαρμακερὴ τὴν ἔπαιξες
μικρὴ μου τὴ σαῖτα
κ' ἐθάρησές μου στὴ καρδιά
καὶ λυώνω μέρα νύχτα

Σὰν μοῦ τὸν πήρες σὺ τὸ νοῦ
πάρε με, δά, κ' ἐμένα,
γιὰ δὲ μὲ θέλει κουζουλό,
ἢ μάνα πού μ' ἐγέννα.

Ἄχι θὰ κάμνω νὰ καῆς
Ἄχι νὰ θερεμιάσης,
τὸ γιατρικό σου νὰ μὴ δῆς,
παρὰ σὰν μ' ἀγκαλιάσης.

Σὰν τὴν ἀσπαλαθότρουλα,
ὀποῦ τὴν τρῶν' ἢ αἴγες,
ἔτσά μ' ἐφάγανε κ' ἐμέ,
ἢ ἐδικές σου ἔγνοιες.

Κι' ὅταν σοῦ θέλω θυμηθῆ,
στὰ ὄρη οὔτε γυρίζω
μὲ τὸ ἀσπαλάθους (σφαλά)
(χτια) τοὶ ξερούς
τὰ μάτια μου σφουγγίζω

Σὰν μοῦ τὴν ἄψες τὴ φωτιά,
ἔπιασες τὸ λαῖνι
καὶ κάνεις πῶς τὴν λαντουράς
(ρίχνεις νερό)

Πολλὲς φωτιές μὲ κυνηγοῦν
καὶ μιὰ 'ναι πού μὲ καίει
μονάχος μου τὴν ἀναψα
κανένας δὲν μοῦ φταίει.

Ὅσο ἀποφεύγω μιὰ φωτιά
ἢ φλόγα της μὲ καίει,
κι' ὁ νοῦς μου περισσότερο
νὰ σ' ἀγαπῶ μοῦ λέει.

Ἀπὸ τὰ τόσα θάσανα
μοῦρθ' ἢ ψυχὴ στὸ στόμα
ὡς ὁ χάρος μὲ λυπήθηκε
καὶ δὲν μὲ πῆρ' ἀκόμα.

Ρίξε νερὸ στὴν πόρτα σου,
περνώντας νὰ γλυστρήσω,
νὰ θρῶ ἀφορμὴ τῆς μάνας σου,
νὰ μπῶ νὰ σοῦ μιλῶσω.

ΑΓΟΡΑ' ΕΝ ἕνα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληρῶς ἰορῆται: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7. Ἀθῆναι.